

SECCIONS EDICIÓ IMPRESA EL PUNT AVUI TV MÉS

PORTADA LOCAL SOCIETAT SUCESSOS POLÍTICA ECONOMIA CULTURA EUROPA-MÓN COMUNICACIÓ OPINIÓ ESPORTS

PORTADA ART ARTS ESCÈNIQUES CINEMA CÒMIC CULTURA POPULAR LLIBRES MÚSICA PATRIMONI ALTRES

CULTURA BARCELONA - 10 febrer 2011 2.00 h

"He explorat coses íntimes com ara la por i el dubte"

Jaume Pla publica dilluns 'Fins que la mort ens separi'. ROMÁN YÑÁN.

GUILLEM VIDAL - BARCELONA

Cap disc de Mazoni no s'assembla gaire a l'anterior. Si a *Eufòria 5 Esperança o*, amb el qual el músic de la Bisbal d'Empordà va fer un pas de gegant en termes de popularitat, imperaven les guitarres frenètiques i una voluntat més aviat expansiva, a *Fins que la mort ens separi* (editat, com sempre, per Bankrobber, casa dels també bisbalencs Sanjosex i Guillamino) agafen pes els grans dubtes de la vida i, en el terreny més musical, una electrònica tènue.

Com es passa, en dos anys, d'escriure cançons en les quals s'exigeix "eufòria" a fer-ne que parlen de por, mort i confusió?

Eufòria era un disc amb la mirada fixada a l'exterior, tant la meua com la de la generació que m'envolta. *Fins que la mort ens separi*, en canvi, és un disc més introspectiu, la qual cosa m'ha permès explorar temes més íntims com

ara la por i el dubte. Hi ha alguna cançó esperançadora, com per exemple *Per primer cop*, però la tònica general és cert que no és aquesta.

Les guitarres se'n ressenten, d'aquest canvi. Quasi no hi ha solos...

La idea d'un disc no la trobes escrivint quatre apunts en una llibreta, sinó que va sorgint a mesura que el fas. Sí, però, que després de fer un disc i presentar-lo durant dos anys sempre tens la necessitat de reaccionar-hi en contra. Quan triava les cançons, per exemple, descartava primer de tot les cançons que em recordaven a *Eufòria*.

L'inici del disc enganya, ja que comença amb un tema molt lluminós. Homenatge total als Beach Boys?

Sí, fins i tot massa evident, tot i que si fas una cançó amb veus harmonitzades és difícil que no soni com els Beach Boys. Preferiria que no es notés tant, ja que és evident que cal trobar un camí propi. Algunes cançons meves, en aquest sentit, em deceben una mica, però sóc molt fan del que escolto i no puc fer-hi res. *Apocalipsi now*, del darrer disc, era Rolling Stones total, i no volia pas que fos així!

Hi ha cançons que tenen un punt krautrock, i la porta-da també.

És un disc més electrònic que l'anterior, per l'atmosfera i perquè hi ha molts més sintetitzadors. La gent, però, segurament no ho veurà tant perquè no hi ha ritmes que ho siguin, com sí que n'hi havia a *Eufòria*, que tenia unes quantes cançons marcades pel *beat*. És un disc en què la segona guitarra elèctrica, la que fa els solos i és més prominent, s'ha substituït pels sintetitzadors. Emocionalment crec que és un disc que té paral·lelismes amb *7 songs for a sleepless night* [el seu debut com a Mazoni, de l'any 2004 i cantat en anglès]. Nostàlgia i melancolia però amb un format més pop.

En cada disc seu hi sol haver un rampell fugit de mare. Després de *Llamepec* i *Mala llet*, ara ha fet *El cromosoma Kamikaze*.

Fa ràbia que sigui tan previsible, que sigui una quota que hagi de complir. No ho faig conscientment, però quan ho analitzo he d'admetre que sempre hi ha una part més o menys convencional i un rampell *freak*.

Amb *Eufòria 5 Esperança 0* va aconseguir que els avis del Casal Rock fins i tot cantessin les seves cançons. Han canviat molt les coses?

Sí, d'ençà d'*Eufòria* han canviat bastant. Estàvem posicionats en un lloc molt concret de l'escena i ara potser hem anat un pèl més enllà.

Comencen gira. I el 21 de maig, el primer Palau.

En aquesta gira faré unes quantes cançons al teclat, cosa que no he fet mai. És un repte i, alhora, una incògnita, ja que sempre m'he sentit molt segur amb guitarra i veu. Se'm farà una mica estrany...

PERFIL

Un músic il·lustre del "so de la Bisbal"

Jaume Pla (la Bisbal d'Empordà, 1977) ha editat dos discos amb Holland Park i cinc com a Mazoni: *7 songs for a sleepless night* (2004, una referència per a col·leccionistes) i, ja en català, *Esgarrapada* (2006), *Si els dits fossin xilòfons* (2007), *Eufòria 5 Esperança 0* (2009) i *Fins que la mort ens separi* (2011).

MÉS LLEGIDES